

Sygn. akt I C 1839/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 września 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, I Wydział Cywilny,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Paweł Juszczyżyn

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Justyna Kochan - Rogoż

po rozpoznaniu w dniu 19 września 2017 r., w O., na rozprawie,

sprawy z powództwa B. B. i K. B.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W.

o zapłatę

I zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. na rzecz powodów B. B. i K. B. kwotę 5.400 (pięć tysięcy czterysta) złotych z odsetkami ustawowymi za okres od dnia 31 grudnia 2015 r. do dnia zapłaty;

II w pozostałym zakresie oddala powództwo;

III zasądza od pozwanego na rzecz powodów kwotę 3.121,73 (trzy tysiące sto dwadzieścia jeden 73/100) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwota 1.200 złotych tytułem kosztów zastępstwa prawnego.

SSR Paweł Juszczyżyn

Sygn. akt I C 1839/16

UZASADNIENIE

Powodowie B. B. i K. B. wnieśli ostatecznie o zasądzenie na ich rzecz solidarnie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. kwoty 5.400 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 31 grudnia 2015 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego roszczenia powodowie wskazali, że dochodzona kwota stanowi odszkodowanie za uszkodzenie należącego do nich pojazdu marki T. (...) nr rej (...) w wyniku kolizji z dnia 16 listopada 2015 r. Sprawca kolizji ukarana została mandatem karnym. Posiadała ona ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej u pozwanego. Pismem z dnia 27 listopada 2015 r. ubezpieczyciel poinformował powoda, że szkoda zostanie rozliczona metodą różnicową, przy czym uszkodzony pojazd miał zostać do dyspozycji właściciela. Ubezpieczyciel ustalił wartość rynkową pojazdu na 24200 zł, wartość pojazdu w stanie uszkodzonym na 12800 zł, zaś wartość szkody na 11400 zł. Taką też kwotę pozwany wypłacił powodowi. Pojazd został sprzedany przez powoda za kwotę 12800 zł. Powód wezwał pozwanego do dopłaty tytułem odszkodowania dalszej kwoty 3300 zł, jednakże pozwany odmówił spełnienia żądania.

Pozwany (...) Spółka Akcyjna V. (...) z siedzibą w W. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powodów na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że roszczenie powodów jest niezasadne, a wysuwane przez nich żądanie zapłaty jest wygórowane.

Sąd ustalił, co następuje:

W wyniku kolizji z dnia 16 listopada 2015 r. uszkodzeniu uległ pojazd marki T. (...) nr rej (...) stanowiący współwłasność powodów.

(bezsporne; ponadto: polisa k. 8).

Sprawca kolizji – E. S. - ukarana została mandatem karnym.

W chwili zdarzenia objęta była ochrona ubezpieczeniową w zakresie odpowiedzialności cywilnej w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń.

(bezsporne).

Powód zgłosił szkodę w dniu 27 listopada 2015 r.

Ubezpieczyciel poinformował powoda, że szkoda zostanie rozliczona jako szkoda całkowita. Wartość szkody ustalono na 11400 zł.

Kwotę odpowiadającą wartości ustalonej w toku postępowania likwidacyjnego szkody pozwany wypłacił powodowi.

(dowód: pismo k. 9, wycena k. 11 – 13, akta szkody na płycie CD k. 64, wydruk akt szkody k. 65 – 105).

Wartość pojazdu w dacie szkody – przy pominięciu korekty za indywidualny zakup za granicą ze względu na serwisowanie pojazdu i wiarygodny przebieg – wynosiła 29600 zł, zaś wartość pojazdu uszkodzonego wynosiła 12800 zł. Wartość powstałej szkody wynosi 16800 zł.

(dowód: opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej A. O. k. 107 – 151).

Powód sprzedał pojazd za kwotę 12800 zł.

(dowód: umowa k. 29).

Pismem z dnia 16 grudnia 2015 r. powód wezwał pozwanego do dopłaty tytułem odszkodowania dalszej kwoty 3300 zł, jednakże pismem z dnia 25 stycznia 2016 r. pozwany odmówił spełnienia żądania.

(dowód: wezwanie wraz z potwierdzeniem nadania pisma k. 23 – 26, pismo k. 27 – 28).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie niemal w całości. Oddaleniu podlegało żądanie wyłącznie w zakresie, w jakim powodowie domagali się zasądzenia na ich rzecz dochodzonej należności solidarnie.

Przedstawiony stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach przedmiotowej sprawy, w tym aktach szkody, których wiarygodność nie była przez strony kwestionowana i nie budziła wątpliwości Sądu.

W niniejszej sprawie bezsporna była okoliczność, iż pozwany był ubezpieczycielem sprawcy wypadku, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd powodów. Sporu pomiędzy stronami nie było też odnośnie tego, iż szkoda w pojeździe powodów może zostać rozliczona jako szkoda całkowita. Sporna była natomiast sama wysokość dochodzonego roszczenia.

Przy ustalaniu wysokości kosztów naprawy uszkodzeń pojazdu powodów powstałych wskutek wypadku z 16 listopada 2015 r., wartości pojazdu przed szkodą oraz wartości pozostałości pojazdu, Sąd oparł się na opinii biegłego sądowego A. O.. Biegły sporządził opinię zgodnie z określoną tezą dowodową, posługując się powszechnie uznawaną metodą i programem kosztorysowym. Opinia biegłego była jasna, logiczna i spójna, oraz odpowiadała na zasadnicze kwestie wymagające wiadomości specjalnych. Opinia biegłego została w sposób przekonywający uzasadniona i nie została zakwestionowana przez strony żadnym zarzutem. Wobec tego nie zaistniały okoliczności, które mogłyby wywołać wątpliwości co do wiedzy i bezstronności biegłego. W związku z tym Sąd w całości podzielił wnioski zawarte w opiniach biegłego i przyjął je za własne.

Na wstępie wskazać należy, że nie była sporna sama zasada odpowiedzialności pozwanego (...) Spółki Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W.. Pozwany nie kwestionował, że na podstawie zawartej ze sprawcą szkody umowy w zakresie ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej odpowiada on za następstwa wypadku z 16 listopada 2015 r., w wyniku, którego uszkodzeniu uległ należący do powodów pojazd marki T. (...) nr rej (...). Pozwany podnosił przede wszystkim, że przedmiotową szkodę należy rozliczać jako szkodę całkowitą, co znalazło potwierdzenie we wnioskach zawartych przez biegłego w sporządzonej przez niego opinii.

Tym samym stwierdzić należy, że podstawę odpowiedzialności pozwanego stanowił przepis art. 805 § 1 k.c. w zw. z art. 822 k.c.

Zgodnie z art. 822 § 1 i 2 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej – zgodnie z art. 822 § 4 k.c. – może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela. W ubezpieczeniach majątkowych świadczenie ubezpieczyciela polega w szczególności na zapłacie odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku (art. 805 § 2 pkt 1 k.c.). Działanie sprawcy szkody, jaka wystąpiła w samochodzie należącym do powoda, należało ocenić w świetle przepisu art. 436 § 2 k.c. w zw. z art. 415 k.c. Z kolei odpowiedzialność ubezpieczyciela, o której mowa w art. 39 i 40 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. Nr 124, poz 1152, z późn. zm.) stanowi pochodną odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody, przy czym obejmuje ona zarówno odpowiedzialność za własny, jak i cudzy czyn. W myśl art. 34 ust. 1 powołanej wyżej ustawy, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Zgodnie z art. 35 ww. ustawy ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu.

W świetle cytowanych przepisów Sąd stwierdził, że pozwany, ponosząc odpowiedzialność wobec powoda zobowiązany był do pełnego pokrycia wyrządzonej szkody, co wynika z treści art. 361 k.c. Naprawienie szkody polegającej na uszkodzeniu pojazdu mechanicznego następuje poprzez zapłatę stosownej kwoty, niezbędnej do przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego, a jeżeli pojazd uległ zniszczeniu w takim stopniu, że nie nadaje się do naprawy, albo gdy koszt naprawy samochodu jest wyższy od jego wartości przed uszkodzeniem, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do kwoty odpowiadającej różnicy wartości samochodu sprzed i po wypadku. Zgodnie bowiem ze stanowiskiem judykatury szkodą jest powstała wbrew woli poszkodowanego różnica między jego obecnym stanem majątkowym a tym stanem, jaki zaistniałby, gdyby nie nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę.

Obowiązek naprawienia szkody, tj. wypłata odszkodowania, nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawić. Odszkodowanie bowiem ma wyrównać uszczerbek majątkowy

powstały w wyniku zdarzenia wyrządzającego szkodę a uszczerbek ten istnieje od chwili wyrządzenia szkody do czasu, gdy zobowiązany wypłaci poszkodowanemu sumę pieniężną odpowiadającą szkodzie ustalonej w sposób przewidziany prawem (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2001 r., sygn. III CZP 68/01, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 lipca 2003r., sygn. IV CKN 387/01).

Mając na uwadze przedstawione rozważania oraz prawidłowość sporządzonej opinii i wysoki stopień profesjonalizmu biegłego, Sąd przyjął jego ustalenia za własne i ustalił, że wartość pojazdu nieuszkodzonego wynosiła 29600 zł, a pozostałości – 12800 zł. Jednocześnie wskazać należy, iż za w pełni uzasadnione należy uznać rozliczenie przez biegłego szkody jako szkody całkowitej. Należy bowiem zauważyć, że w sporządzonej opinii biegły dokonał licznych obliczeń i ustaleń, z których jednoznacznie wynika, że koszty naprawy pojazdu powoda znacznie przekraczają wartość pojazdu w stanie nieuszkodzonym. Ponadto okoliczność tą przyznał pozwany w toku postępowania likwidacyjnego. W świetle tego przeprowadzenie naprawy w sposób pozwalający na profesjonalne naprawienie wszystkich stwierdzonych uszkodzeń pojazdu należy uznać za pozbawione uzasadnienia ekonomicznego.

Jako że pozwany wypłacił powodowi kwotę 11400 zł pozostająca uzupełnieniu kwota odszkodowania wynosi 5400 zł.

Mając zatem na uwadze przedstawione okoliczności, na podstawie przytoczonych przepisów, zasądzono od powoda na rzecz powodów ostatecznie dochodzoną kwotę 5400 zł (pkt I wyroku).

Zgodnie z art. 817 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku (§ 1). Gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, jednakże bezsporna część świadczenia ubezpieczyciel winien wypłacić w terminie 30-stodniowym (§ 2). Stosownie zaś do treści przepisu art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Na tej podstawie od orzeczonej kwoty Sąd zasądził odsetki ustawowe od dnia 31 grudnia 2015 r. do dnia zapłaty, w granicach żądania powodów (pkt I wyroku).

Natomiast Sąd nie stwierdził podstaw do uwzględnienia niniejszego roszczenia w zakresie żądania przez powodów solidarnego zasądzenia na ich rzecz dochodzonej należności. Zważyć bowiem należy, iż zgodnie z art. 369 kc źródłem solidarności czynnej, określonej w przepisie art. 367 kc, może być jedynie ustawa (wówczas solidarność może dotyczyć zarówno stosunków zobowiązaniowych wynikających z umowy, jak i z innych zdarzeń prawnych) lub czynność prawna. Jako że w przedmiotowej sprawie wskazane przesłanki nie zachodzą powództwo w omawianym zakresie podlegało oddaleniu (pkt II wyroku).

O kosztach procesu zaś orzeczono w oparciu o art. 100 zd. 2 k.p.c., zasądzając od pozwanego na rzecz powodów zwrot całości poniesionych przez nich kosztów procesu według norm przepisanych, albowiem przedmiotowe powództwo zostało oddalone wyłącznie w nieznacznym zakresie. Koszty te wyniosły 3121,73 zł, na co składały się opłaty sądowe od pozwu w kwocie 165 zł i 105 zł, wynagrodzenie pełnomocnika profesjonalnego w kwocie 1200 zł, a także uiszczone w łącznej kwocie 1634,73 zł zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego, oraz 17 zł tytułem opłaty skarbowej (pkt I wyroku).

Z tych wszystkich powodów Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

SSR Paweł Juszczyżyn